

Sygn. akt I CKN 239/99

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Marek Sychowicz (spraw.)

Sędziowie: SN – Kazimierz Zawada

SN – Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2000 r.

na rozprawie sprawy

z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa budowlanego „S.”

Spółki z o.o. w R.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w R.

o zapłatę

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 września 1998 r.,

oddala kasację;

zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.250 (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 września 1998 r. zmienił wyrok Sądu Wojewódzkiego i oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 130.290 zł z odsetkami ustawowymi tytułem kary umownej za odstąpienie przez powoda w dniu 16 grudnia 1996 r. - ze względu na niepłacenie przez pozwaną przez 3 miesiące należności wynikających z wystawionych faktur - od zawartej przez strony umowy o roboty budowlane. Rozstrzygnięcie to jest wynikiem ustalenia, że oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy zawarte w jego piśmie z dnia 16 grudnia 1996 r. jest nieskuteczne, gdyż z naruszeniem art. 199 § 1 k.h. zostało złożone tylko przez jednego członka zarządu, a brak jest dowodu, z którego wynikałoby, że drugi członek zarządu również wyraził wolę odstąpienia od umowy.

Wyrok wymieniony na wstępie zaskarżył kasacją powód. Podstawę kasacji stanowi 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 60 k.c. w związku z art. 392 k.c. w związku z art. 38 k.c. oraz art. 73 ust. 1 k.c. w związku z art. 75 § 1 k.c. w związku z § 14 pkt 1 umowy i 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 214 k.p.c., polegające na doręczeniu powodowi dopiero w dniu rozprawy i wyrokowania pisma procesowego zawierającego nowe zarzuty apelacyjne i art. 378 § 1 k.p.c. przez rozpoznanie apelacji w granicach wykraczających poza jej pierwotną treść.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa bądź przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana wniosła o oddalenie kasacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Z akt sprawy nie wynikają okoliczności, które stanowią podstawę faktyczną zarzutu kasacji naruszenia wymienionych w niej przepisów postępowania, co przesądza o bezzasadności tego zarzutu. Jedyne pismo procesowe (z dnia 27 sierpnia 1998 r.) złożone przez pozwaną po wniesieniu przez nią apelacji wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w dniu 31 sierpnia 1998 r. (k. 208). Z pisma powoda z dnia 8 września 1998 r., złożonego na rozprawie w dniu 15 września 2000 r. (k. 220) wynika, że wymienione pismo procesowe pozwanej powód otrzymał jeszcze przed tą rozprawą, gdyż pismo powoda zawiera odpowiedź na to pismo.

Nawet gdyby było tak, jak utrzymuje skarżący, zarzut kasacji naruszenia art. 214 i art. 378 § 1 k.p.c. byłby również niezasadny. W postępowaniu apelacyjnym skarżący ani sąd nie są związani zarzutami powołanymi w skardze apelacyjnej. Skarżący w każdym czasie, aż do rozstrzygnięcia apelacji, może nie tylko przytoczyć nowe uzasadnienie zarzutów powołanych w skardze apelacyjnej, ale może także zarzuty te zmienić i powołać nowe, jeżeli mieszczą się w granicach zaskarżenia; sąd drugiej instancji obowiązany jest zarzuty te rozpoznać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000, z.10, poz. 193).

2. Formułując zarzut naruszenia prawa materialnego skarżący pominął tę istotną okoliczność, że podstawą wydania zaskarżonego wyroku jest m.in. ustalenie, iż drugi członek zarządu powoda nie wyraził woli odstąpienia od umowy zawartej przez strony. Ustalenie to, tak jak każde ustalenie stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku, wiąże Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (zob. art. 393¹⁵ *in fine* k.p.c. w brzmieniu sprzed

zmiany dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r., Dz. U. Nr 48, poz. 554, który stosownie do art. 5 ust. 2 tej ustawy ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie). W jego świetle - w sytuacji gdy w sprawie jest bezsporne że zarząd powoda będącego spółką z ograniczoną odpowiedzialnością był dwuosobowy i umowa spółki nie regulowała sposobu jej reprezentowania - stanowisko Sądu Apelacyjnego co do bezskuteczności oświadczenia o odstąpieniu od umowy z pozwaną złożonego w piśmie z dnia 16 grudnia 1996 r. w imieniu powoda tylko przez jednego członka jego zarządu nie nasuwa zastrzeżeń. Rozstrzygnięcie sprawy zaskarżonym wyrokiem jest wyrazem tego stanowiska. Zapadło ono bez naruszenia przepisów prawa materialnego, których naruszenie zarzuca kasacja.

W związku z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu kasacji, iż za czynność polegającą na odstąpieniu od umowy zawartej z pozwaną - wobec nie uznania za skuteczne czynności wcześniej dokonanych w tym przedmiocie - powinno być potraktowane wniesienie pozwu w rozpoznawanej sprawie, należy zauważyć, że co do zasady jest to pogląd trafny. Nie może on jednak spowodować uwzględnienia kasacji z tego chociażby względu, że nie wzięcie pod uwagę tego poglądu przez Sąd Apelacyjny nie znalazło wyrazu w podstawach kasacji, na których została ona oparta, a które ograniczają zakres rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy (art. 393¹¹ k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r.).

Mając na uwadze przytoczone względy Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² k.p.c. oraz - odnośnie kosztów postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. orzekł jak w sentencji.